

Pääkartoitus

MONI IHMETTELEE kirkon ja teologian tämänhetkisessä tilanteessa, mihin tavallinen, Kristukseen uskova ev.lut. kirkko on kadonnut. Hurskaita pappeja erotetaan ja uskollisia lähetysummoja vedetään maallisiin tuomioistuihin siitä, että he toimivat seurakunnassa. Kirkon komiteat pohtivat lähes yksinomaan yhteiskunnan määräämää agendaa ja postmodernin ajan vaatimuksia. Lähetystyötä ajetaan alas, ja herätysliikkeitä painetaan polvilleen konventikkeliplakaatin hengessä. Pääkaupunkiseudulla taas kirkon imagokampanja toteutetaan Yhteyshäätöliikkeen ehdoilla ja suunnataan lähinnä SETAlaisille – ikään kuin nämä muodostaisivat suurimman osan kirkosta eroavista.

Tilannetta sivusta seuraava saa sen vaikutelman, että kirkko joko häpeää sanomaansa tai sillä ei ole mitään sanottavaa. Toimien reaktiivisuus vahvistaa ajatusta siitä, että ev.lut. kirkon johtajat ja opin valvojat eivät luota omaan perinteeseensä. Rippikoulunsa käyneiden raamattutietoutteen ei vedota. Huovisen katekismuksen avulla ei haeta yhteyttä evankeliumin opin tuomaan iloon ja sisäiseen rauhaan. Sammeli Juntunen oli oikeassa vaatiessaan sarkastisessa kommentissaan, että teologien koulutus olisi lakkautettava.

Jos kirkolla ei ole mitään käyttöä ammattitaitoisille teologeille, jotka lukevat Novuminsa ja tuntevat Lutherinsa, Jumalan viinitarha pitäisi todellakin jättää eläinten tallattavaksi. Ovet auki vain. Annetaan lehtien päätoimittajien ja kirkosta eronneiden peruskoulunopettajien tai poliitikkojen päättää, mikä on kirkon sanoma tänään.

ONNEKSI ASETELMA ei ole näin yksinkertainen. Suomessa käynnissä oleva myllerrys on osa suurta länsimaista, jälkikristillistä murrosta. Se on kaikissa kristillisissä länsimaissa suurin piirtein saman kaltainen. Kriisi koettelee kaikkia perinteisiä, ns. suuria kirkkokuntia ja protestanttisia ryhmittymiä. Postmoderni aika koettelee modernin lahottamia kirkkoja ja karsii jyvät akanoista. Tässä mielessä myrskyn takana on Jumalan käsi.

Modernin kritiikki on samalla herättänyt aivan uuden teologisen aallon. Erilaiset postliberaalit teologiat ja anglo-katolinen radikaaliortodoksia

haastavat tällä hetkellä lännen sekularisoituneen teologian dramaattisella tavalla. Postmoderni asenne kyseenalaistaa länsimaisen teologian kaksisataavuotisen historian. Modernin teologiaa syytetään reduktionismista. Se on sopeutunut sekulaariin ja poistanut ilmoituksen teologiasta. Inkarnaation tilalla on löysä humanismi. Synnin ja sovituksen tilalla on psykokirkon pyristely irti puberteetista ja sisäisen itsenäisyyden etsintä.

Sekulaari teologia on uuden ortodoksian mukaan kuitenkin täysin vailla teoreettista pohjaa. Filosofia on yhtäällä turhautunut muutaman, analyyttisesti pätevänä pidetyn empiirisen lauseen äärellä ilman metafysiikkaa. Toisaalla dekonstruktioismi julistaa, että edes merkityksiä ei voi tavoittaa, totuudesta puhumattakaan. Näillä perusteilla ei enää dogmaa syrjäytetä.

Ehkä nyt on käynnissä puhdistava välienselvitys.

TEOLOGIN VARSINAISENA KUTSUMUKSENA on osallistua kolmiyhteisen Jumalan pelastavaan työhön maailmassa. Meidät on kutsuttu inkarnatorisen revelaation todistajiksi ja sovituksen sekä sovinnon julistajiksi. Yliopiston opinnot antavat tähän vasta mekaanisia valmiuksia johdattaen alkutekstien lukemiseen, opinmuodostuksen hermeneutiikkaan ja kirkon käytäntöjen arviointiin. Opintojen jälkeen alkaa todellinen teologian opiskelu ja työ evankeliumin kanssa.

Saarnaviran hoitajan työnantajana on Jumala, Sanan lähettäjä. Hänen tukenaan on itse Vapahtaja Jeesus Kristus, joka jokainen päivä hoitaa ja varjelee palvelijoihinsa. Ja hänen saarnansa elävöittäjänä on Pyhä Henki Jumala, joka on sitoutunut Sanaan ja toimii sen kautta. Saarnavirka poikkeaa kaikista muista tämän maailman ammateista siinä, että se on puhtaasti hengellisen regimentin virka. Laki surmaa ja sovituksen evankeliumi virvoittaa eloon.

Tästä syystä on perin suhteellista, että osa ev.lut. kirkosta antaa periksi sekularismin teologialle tai yrittää kynsin hampain sopeutua jälkikristilliseen yhteiskuntaan loukkaamatta syntisiä Jumalan Sanalla. Tunnustuksemme mukaan todellinen

sydänten kirkko toteutuu siellä, missä sakramenttinen Sana kohtaa syntisen. Vain siellä. Päivälehdet tai kirkon radikaalit eivät määritä kristinuskoa. Sen määrittää yksin Jumala ilmoituksessaan.

Jumala on aina kutsunut teologit työhön nimenomaan missionaariseen Jumalan valtakuntaan – olivatpa ulkonaiset tilanteet mitkä hyvänsä. Tämä kutsumus on arvokas. “Usko syntyy kuulemisesta, mutta kuulemisen synnyttää Kristuksen sana.” (Room. 10:17).

Timo Eskola

Mikä ihmeen STI?

Oikein! STI on suorastaan ihme.

Suomen teologinen instituutti on teologista opetus- ja tutkimustyötä harjoittava laitos. Se pitäytyy toiminnassaan Raamattuun ja Suomen evankelisluterilaisen kirkon tunnustukseen. STI tukee erityisesti teologian opiskelijoita sekä heidän opinnoissaan että hengellisessä elämässään ja pitää esillä Raamatulle uskollista teologiaa.

STI:n talous on **vapaaehtoisen kannatuksen** varassa.

Koska herätysliikkeiden piirissä yliopistollinen teologikoulutus koettiin riittämättömäksi kirkon tehtäviin valmistuville, seitsemän kristillistä järjestöä perusti yhdessä STI:n 29.12.1987.

Siinä kolme vastausta kysymyksiin mitä, miten, milloin ja miksi. Eikä tarvitse paljon selittää. Osaat lukea ja ajatella.

Kaikki ovat tervetulleita, sellaisina kuin ovat. Voivat muuttua. Teologia muuttuu, mutta miten? Riippuu teologiasta. Kristuskeskeinen teologia muuttaa ihmisen oikeaan suuntaan.

Tervetuloa! Ihan oikee**STI!**

Henrik Perret, pääsihteeri

